

O bezpečnost nosorožců se v OI Pejeté kromě techniků, jako jsou bezpeční letadla, stará početný tým strážců, jejichž výcvik zajišťují belgičtí důstojníci.

je rozdělena nápadnými záhyby do několika polí, takže vytváří jakési pláty nebo pancíře. Když začali na indický subkontinent pronikat první portugalští, nizozemští a britští obchodníci a hned za nimi i vojáci, nepředstavovali nosorožci žádnou vzácnost. V tamějších lesích jich žilo nejméně půl milionu. Je těžko k uvěření, že na začátku 20. století zůstalo pouze 200 jedinců. Naštěstí se díky cílené péči indické a nepálské vlády početnost „opancéřovaných“ býložravců začala postupně zvyšovat.

Mnohem hůře dopadly oba zbývající asijské druhy. Nosorožec jávský (*Rhinoceros sondaicus*), vypadající jako zmenšené vydání nosorožce indického, byl původně domovem v jihovýchodní Asii, od východní Indie přes Malajský poloostrov, Sumatru, Jávu, Vietnam až po jižní Čínu. Nakonec mu zbyla poslední lokalita: národní park Ujong Kulon na prelidněné Jávě. V časech, kdy se svět nadchl pro Beatles a minisukně, zůstalo na nejzápadnějším výběžku indonéského ostrova jen asi 25 zvířat. Protože právě chráněné území na Jávě bylo jedním z prvních míst, kde byly s úspěchem použity dnes již běžné fotopasti, zdá se, že se stav nosorožce jávského již nesnižuje. Před čtvrtstoletím způsobilo hotovou senzaci zjištění, že několik nosorožců jávských dokázalo v oblasti C'at Lac v jižním Vietnamu přežít dlouholetou pustošivou válku. Bohužel do konce roku 2010 je místní pytláci stačili do posledního vystřílet.

Naproti tomu nosorožec sumaterský (*Dicerorhinus sumatrensis*) štětinovitým ochlupením připomíná srstnaté nosorožce známé z geniálního snímku filmového kouzelníka Karla Zemana Cesta do pravěku. Obdobně jako nosorožec jávský původně vyhledával lesní porosty zvláště v horských oblastech od východní Indie až po Sumatru a Borneo. Terénní šetření prováděná americkými specialisty v letech 2012 - 2014 potvrdila, že předcházející odhady početnosti tohoto podivuhodného tvora byly přinejmenším dvojnásobně nadhodnocené. Naděje, že se podaří nosorožce sumaterské namnožit v lidské péči či polochovu, ať už v jejich domovině nebo mimo ni, se zatím bohužel nenaplnily. Odborníci jdou tak daleko, že se rozhodli spárovat mladá zvířata narozená v zoologické zahradě v americkém Cincinnati, přestože jde o sourozence, což významně zvyšuje nebezpečí příbuzenské plemenitby (inbrídingu – viz Nika, 35, 1, 24-27, 2014).

NOSOROŽCI JAKO OBĚTI POVĚŘ

Informace o současném stavu populací všech šesti druhů nosorožců nejsou zrovna radostným čtením. Přitom drastický

úbytek zmiňovaných velkých savců má jediného společného jmenovatele – působení člověka na přírodu. Zatímco nejdůležitějším činitelem ohrožujícím na naší planetě přežívání planě rostoucích rostlin a volně žijících živočichů zůstává ničení původního prostředí, vedoucí často k jeho úplné ztrátě, působí uvedený činitel ve větší míře pouze na asijské druhy vázané na lesní a podmačené prostředí. I nadále tak platí, že příčinou decimování nosorožčích populací zůstává přímé pronásledování člověkem, a to kvůli pověrám.

Víra v léčivé vlastnosti nosorožčích rohů zasáhla skoro celý Starý svět. Překvapivě nejméně působí na život původních obyvatel Afriky jižně od Sahary: některé kmeny je obdobně jako části jiných volně žijících živočichů využívají jako talismany.

Již staří Řekové....Často si už ani neuvědomujeme, nakolik ovlivnila evropskou kulturu právě řecká, resp. římská civilizace. Obyvatelé Atén, Sparty a dalších řeckých měst byli přesvědčeni, že prášek z nosorožčího rohu vynikajícím způsobem čistí vodu. V době, kdy mladší synové evropských šlechticů, kteří nemohli zdědit rodinné pozemky, mířili ve znamení kříže do Svaté země, se do Evropy dostala fáma, podle níž jed, nalitý do poháru z nosorožčího rohu, vyšumí nebo se stane neúčinným. Na území Persie jí lidé již tehdy věřili více než dvě tisíciletí. A tak vedle profesionálních ochutnávačů jídla, působících na dvorech evropských panovníků, patřily k povinnému inventáři císařských a královských sídel nádherně a také nákladně zdobené poháry z rohů zvířat, která v té době naprostá většina obyvatel našeho kontinentu nikdy neviděla.

Nosorožec dvourohý je nápadný špicatě protaženým a pohyblivým horním pyskem, který vytváří jakýsi prstík a kterým ukusuje výhonky, listy a větve stromů, především akácií.

